

Dveře do jejich bytu byly pootevřené. Opatrně do nich strčil a zahlédl klíče v zámku uvnitř. V chodbě na zemi seděla holčička v pyžámku. Zvedla k němu vyděšené uplakané oči. Vlasy měla rozčuchané a teklo jí z nosu. Jeremie jí odhadoval ani ne na čtyři roky, každopádně byla určitě mladší než Chloe.

„Ahoj,“ řekl potichu svým tatínkovsky něžným hlasem. Jelikož nereagovala, poklekl k ní a lehce ji pohladil po malé paži, kterou rychle odtáhla.

„Jmenuju se Jeremie. Jsem tvůj soused, bydlíme s mojí dcerkou v druhém patře. Vzpomínáš si na Chloé?“ Dítě si zakrylo uši rukama. Vypadalo vystrašeně.

„Tvoje maminka šla ven?“ Místo odpovědi na něj děvčátko jen upřeně hledělo a popotahovalo nosem. O kus dál stálo několik sbalených kufrů. Vypadalo to, že se rodina chystala odjet, proč je tu ale takové ticho?

„Kde máš rodiče?“

Zamrkala a její pohled se stočil doprava.

„Jsou tady, že ano?“

Přimhouřila oči, jakoby na znamení souhlasu.

„Proč tě tady nechávají plakat?“

Děvčátko sklopilo hlavu. Jeremie se zvedl a vykročil ke dveřím, o nichž předpokládal, že vedou do ložnice. Měl pocit, že je to všechno jako ve zpomaleném filmu. *Něco tady nehraje*. Cítil, jak mu buší ve spáncích a úzkostí se mu začínalo špatně dýchat. Paradoxně ho právě zvyšující se napětí přinutilo jít dál. Nemohl couvnout, ne s tím vyděšeným dítětem.

To, co spatřil za dveřmi, byla ta nejhorší noční můra: samice *erecta* seděla na manželské posteli a vedle ní ležel úplně nahý muž s rozervaným břichem. Všude byla krev. Samice popadla kus něčeho – masa? – a plnou hrstí si ho nacpala do pusy a hltavě polykala.

Jeremie velmi, velmi opatrně dveře zase zavřel. Zavřel oči a zhluboka se nadechl, aby získal zpět alespoň trochu ztracené rovnováhy. Když si byl jistý, že může jít rovně, vykročil zpět k dítěti.

„Jakpak se jmenuješ?“

„Lufinka.“

Holčička šišlala, a to ho ještě víc dojalo.

„Vezmu tě k sobě, Lucinko. Kdybys tady zůstala, mohlo by se ti přihodit něco špatného, rozumíš?“

„A... ano.“

„Tak pojď, půjdeme, ano?“

Kývla hlavičkou a pak se zeptala:

„Můžu zít mamince ahoj??“

„Raději ne, zlatíčko. Tam v pokoji to není tvoje maminka.“

„A králíčkoví“

„Je ve tvém pokoji?“

Dívěnka horlivě kývala. Neměl sílu ji odmítnout a přinutil se k úsměvu.

„Dobře, chceš si pro něj dojít?“

„S tebou.“

„Ne. Musím zůstat tady. Pospěš si.“

Nechtěl riskovat, že by její matka vyšla z bytu. Kdyby k tomu došlo, musel by se tam s dítětem zamknout a přivolat pomoc. Ježiši, jaké je vlastně číslo na policii?

Čekal dlouhé dvě minuty, než na dítě polohlasem zavolal. Co tam kruci dělá tak dlouho?

„Lucinko, pojď, už musíme jít.“

Nic.

„Lucinko?“

A pak mu to došlo... Pokoje byly odděleny jen jednoduchou přepážkou. A jestli jsou mezi nimi dveře? V jakémsi malátném otupění mysli se pohnul a šel pro dívěnku. První, co uviděl, byly rozházené hračky, pak dveře oddělující pokoje, přesně jak tušil..., otevřené. Za nimi, před za-